FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F.G. JACOBS

fremsat den 30. april 1996 *

1. I den foreliggende sag anmodes Domstolen om at træffe præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden af to forordninger, hvorved der blev indført minimumsimportpriser for frosne jordbær, som blev indført fra Polen mellem juli 1990 og september 1991. Hauptzollamt Stuttgart-West opkrævede en udligningsafgift af de indførsler, som var foretaget af sagsøgeren i hovedsagen, Binder GmbH & Co. International, der ikke havde overholdt den fastsatte minimumsimportpris. Binder rejste indsigelse mod udligningsafgiften under en sag ved Finanzgericht Baden-Württemberg og bestred gyldigheden af de forordninger, der var udstedt om indførelse af beskyttelsesforanstaltninger. Under denne sag har Finanzgericht forelagt Domstolen to spørgsmål vedrørende forordningens gyldighed.

De relevante fællesskabsretsforskrifter

2. I årene før der blev truffet beskyttelsesforanstaltninger, havde Fællesskabet hvert år indgået en aftale med Polen, hvorved den polske regering forpligtede sig til at sikre, at der blev overholdt en vis gennemsnitspris for indførslen af frosne jordbær fra Polen til Fællesskabet. Den sidste af disse aftaler blev indgået for det produktionsår, som udløb den 31. maj 1990. Denne aftale blev dog, som Kommissionen har anført i sit skriftlige indlæg, påvirket af, at det politiske system i de mellem- og østeuropæiske lande brød sammen i 1989. Liberaliseringen af det økonomiske system i Polen betød nemlig, at de polske myndigheder blev ude af stand til at kontrollere udførslerne og at sikre overholdelsen af den gennemsnitlige importpris, som var aftalt med Fællesskabet.

3. Som følge af disse politiske ændringer faldt prisen på indførte polske jordbær i de første fem måneder af 1990 med en heraf følgende stigning i indførslerne. Efter anmodning fra Det Forenede Kongeriges regering besluttede Kommissionen at træffe beskyttelsesforanstaltninger over for disse indførsler.

4. Kommissionen traf beskyttelsesforanstaltningerne i medfør af bestemmelserne i Rådets forordning (EØF) nr. 426/86 om den fælles markedsordning for produkter forarbejdet på basis af frugt og grøntsager (herefter »grundforordningen«) [1]. Ifølge artikel 1 finder grundforordningen bl.a. anvendelse på frosne jordbær. Ifølge artikel 15 kræves der importlicens ved indførsel af frosne jordbær.

* Originalsprog: engelsk.

1 — EFT L 49, s. 1.

Der kan træffes beskyttelsesforanstaltninger i medfør af artikel 18, som lyder således:

»1. Såfremt Fællesskabets marked for et eller flere af de i artikel 1 omhandlede produkter på grund af indførsel eller udførsel er ramt eller trues af alvorlige forstyrrelser, der kan bringe målene i traktatens artikel 39 i fare, kan der træffes passende forholdsregler for samhandelen med tredjelande, indtil forstyrrelsen eller faren for forstyrrelsen er forsvundet.

Rådet fastsætter med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen gennemførelsesbestemmelser til dette stykke og fastlægger, i hvilke tilfælde og inden for hvilke grænser medlemsstaterne kan træffe beskyttelsesforanstaltningerne.

2. Opstår den i stk. 1 omhandlede situation, vedtager Kommissionen på anmodning af en medlemsstat eller på eget initiativ de nødvendige foranstaltninger, der meddeles medlemsstaterne, og som finder øjeblikkelig anvendelse.

Har Kommissionen modtaget en anmodning fra en medlemsstat, træffer den afgørelse herom senest 24 timer efter modtagelsen.

3. Enhver medlemsstat kan inden tre arbejdsdage efter meddelelsesdagen indbringe de af Kommissionen trufne foranstaltninger for Rådet. Rådet træder omgående sammen. Det kan med kvalificeret flertal ændre eller ophæve den pågældende foranstaltning.«

5. Artikel 18, stk. 1, andet afsnit, blev gennemført ved Rådets forordning (EØF) nr. 521/77 af 14. marts 1977 om nærmere fastsættelse af gennemførelsesbestemmelser vedrørende beskyttelsesforanstaltninger for produkter forarbejdet på basis af frugt og grøntsager (herefter »gennemførelsesforordningen«) [2]. Gennemførelsesforordningen blev oprindelig vedtaget til gennemførelse af den enslydende bestemmelse i artikel 14 i Rådets forordning (EØF) nr. 516/77 af 14. marts 1977 [3]. Da denne forordning blev afløst af grundforordningen, blev gennemførelsesforordningen opretholdt. De bestemmelser, som har relevans for denne sag, findes i gennemførelsesforordningens artikel 1 og 2, der fastsætter følgende:

»*Artikel 1*

2 — EFT L 73, s. 28. Forordningen blev med virkning fra den 1.7.1995 ophævet ved Rådets forordning (EF) nr. 3290/94 om de tilpasninger og overgangsforanstaltninger, der er nødvendige i landbrugssektoren for gennemførelsen af de aftaler, som er indgået under de multilaterale handelsforhandlinger i Uruguay-rundens regi (EFT L 349, s. 105); jf. artikel 6 og bilag XIV.

3 — EFT L 73, s. 1.

For at vurdere om Fællesskabets marked for et eller flere af de i artikel 1 i forordning (EØF) nr. 516/77 omhandlede produkter på grund af indførsel eller udførsel rammes eller trues af alvorlige forstyrrelser, som vil kunne bringe de i traktatens artikel 39 omhandlede mål i fare, tages der især hensyn til:

a) omfanget af den faktiske eller den forventede indførsel eller udførsel

b) beholdningen af produkter på Fællesskabets marked

c) de faktiske priser for fællesskabsvarer på Fællesskabets marked eller den forventede udvikling i disse priser og især deres tendens til et voldsomt fald eller en voldsom stigning i forhold til de sidste års priser

d) de faktiske priser på Fællesskabets marked for produkter fra tredjelande, ført tilbage til et led, hvor de kan sammenholdes, og især deres tendens til et voldsomt fald, hvis den i første afsnit nævnte situation opstår på grund af indførsel.

Artikel 2

1. Når den i artikel 14, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 516/77 omhandlede situation foreligger, er de foranstaltninger, som kan træffes i henhold til stk. 2 og 3 i nævnte artikel, følgende:

a) for produkter, der er underlagt importlicensordningen:

— helt eller delvist stop for udstedelse af licenser, hvilket vil betyde, at nye ansøgninger afvises

— helt eller delvis afvisning af ansøgninger om udstedelse af licenser, for så vidt angår ansøgninger, der er til behandling

b) ...

c) for alle produkter:

— en minimumsprisordning, som indførslen kan underlægges på betingelse af, at den foretages til en pris, der er mindst lig med den minimumspris, som er fastsat for det omhandlede produkt

— ...

2. De i stk. 1 omhandlede foranstaltninger kan kun træffes i det omfang og for den varighed, som er strengt nødvendigt. De tager hensyn til den særlige situation for produkter, der er undervejs til Fællesskabet. De kan kun anvendes på produkter, der hidrører fra eller som skal udføres til tredjelande. De kan begrænses til visse afsendelses- eller oprindelseslande, bestemmelsessteder, kvaliteter eller præsentationer. De kan begrænses til indførsel til visse områder i Fællesskabet eller til udførsel fra sådanne områder.«

6. I medfør af grundforordningen og gennemførelsesforordningen blev der med virkning fra den 31. juli 1990 anvendt minimumsimportpriser over for frosne jordbær, hvilket skete ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 2198/90 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af frosne jordbær og hindbær og foreløbigt konserverede jordbær og hindbær med oprindelse i Polen (herefter »den første beskyttelsesforordning«) [4].

7. Det anføres i forordningens betragtninger, at afsætningsforholdene har været præget af konkurrencen fra tredjelande, som sælger til priser, der ligger væsentligt under de priser, som fællesskabsprodukter kan afsættes til. Det udtales endvidere, at indførslen i 1989 og første halvår af 1990 var væsentligt højere end gennemsnittet i de foregående tre år. Heraf sluttes, at »Fællesskabets marked [under disse forhold trues] af alvorlige forstyrrelser, som kan bringe målene i traktatens artikel 39 i fare«, og at det er nødvendigt at anvende beskyttelsesforanstaltninger. Formålet med disse foranstaltninger er ifølge betragtningerne at »forhindre, at indførte produkter sælges til unormalt lave priser«. Dette mål kan ifølge betragtningerne nås ved, at der fastsættes en minimumsimportpris, der skal overholdes ved indførsel til Fællesskabet, og hvis niveau bør fastsættes under hensyn dels til de priser, som tidligere er aftalt med det pågældende land, dels kvaliteten og præsentationen af de pågældende produkter.

4 EFT L 198, s. 53.

8. Den første beskyttelsesforordning indeholder følgende bestemmelser af relevans for den foreliggende sag:

»*Artikel 1*

1. Ved indførsel til Fællesskabet af frosne jordbær ... med oprindelse i Polen skal der overholdes en minimumsimportpris som fastsat i det følgende:

(ECU/100 kg netto)

KN-kode	Varebeskrivelse	Minimums-importpris
0811 10 90	Jordbær, frosne, ikke tilsat sukker	88
...		

2. Hvis importprisen er lavere end ovennævnte minimumspris, anvendes der en udligningsafgift svarende til forskellen mellem de to priser.

Artikel 2

1. Minimumsimportprisen overholdes, når importprisen udtrykt i importmedlemsstatens valuta ikke er mindre end den minimumsimportpris, der gælder den dag, hvor angivelse om overgang til fri omsætning godkendes.

...

Artikel 6

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende.*

Den anvendes indtil den 31. december 1990.«

9. Den første beskyttelsesforordning indeholder ingen bestemmelse om, hvilken kurs der af hensyn til den i artikel 1, stk. 2, foreskrevne sammenligning skal anvendes ved omregningen af minimumsimportprisen til importmedlemsstatens valuta. Ifølge artikel 1 og 2 i Rådets forordning (EØF) nr. 1676/85 af 11. juni 1985 om regningsenhedens værdi og om de omregningskurser, der skal anvendes i den fælles landbrugspolitik [5], skulle landbrugsomregningskurserne imidlertid automatisk anvendes på den første beskyttelsesforordning, hvilket medførte, at minimumsimportprisen blev fastsat til 88 »grønne« ECU pr. 100 kg. For visse valutaers vedkommende afviger landbrugsomregningskurserne væsentlig fra de omregningskurser for ecu, som anvendes på det frie marked.

Pridukter	Landbrugsomregningskurs			
	1 ECU = ... DM	Gældende indtil	1 ECU = ... DM	Gældende fra
Forarbejdede frugter og grøntsager:				
...				
— andre forarbejdede frugter og grøntsager	2,34113	10.10.1990	2,35418	11.10.1990

10. Landbrugsomregningskurserne blev fastsat ved Rådets forordning (EØF) nr. 1678/85 af 11. juni 1985 [6]. Kommissionen justerer fra tid til anden disse kurser for at tage hensyn til justeringerne inden for Det Europæiske Monetære System. De kurser, der gjaldt i forbindelse med anvendelsen af den første beskyttelsesforanstaltning, er angivet på følgende måde i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2929/90 af 10. oktober 1990 [7]:

11. Den første beskyttelsesforordning blev med virkning fra den 1. januar 1991 afløst af Kommissionens forordning (EØF) nr. 3797/90 af 21. december 1990 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af visse, delvis forarbejdede røde frugter med oprindelse i Polen og Jugoslavien (herefter »den anden beskyttelsesforordning«) [8].

12. Betragtningerne til denne forordning omtaler de omstændigheder, hvorunder den første beskyttelsesforordning blev vedtaget. Det udtales heri, at der »for tiden er store mængder af disse produkter disponible i Polen og Jugoslavien«, og at

5 — EFT L 164, s. 1.

6 — EFT L 164, s. 11.

7 — EFT L 279, s. 42; se bilag III.

8 — EFT L 365, s. 22.

der »hvis der ikke indgås en aftale med eksportlandene om overholdelse af en pris franko grænse for den resterende periode af produktionsåret, vil ... blive indført meget store mængder [til Fællesskabet] af disse produkter til meget lave priser«.

Som følge heraf blev det anset for nødvendigt at opretholde ordningen med minimumsimportpriser. I betragtningerne tales der også om nødvendigheden af at fastsætte minimumsimportpriser under hensyn til forskellen i de enkelte produkters kvalitet samt nødvendigheden af udtrykkeligt at fastsætte den omregningskurs, som skal anvendes ved omregningen af minimumsimportprisen til de nationale valutaer.

13. I øvrigt indeholder den anden beskyttelsesforanstaltning nedenstående bestemmelse af relevans for sagen:

»*Artikel 1*

1. Ved indførsel til Fællesskabet af:

— frosne jordbær og hindbær ... med oprindelse i Polen

...

skal der overholdes en minimumspris som fastsat i det følgende:

(ECU/100 kg netto)

KN-kode (a)	Varebeskrivelse	Minimums-importpris
0811 10 90	Jordbær, frosne, ikke tilsat sukker	
ex 0811 10 90	Hele bær	92
ex 0811 10 90	Andre varer	65
...		

2. Hvis importprisen er lavere end ovennævnte minimumspris, anvendes der en udligningsafgift svarende til forskellen mellem de to priser.

3. Minimumsimportprisen omregnes til den nationale valuta i den medlemsstat, hvor produkterne overgår til fri omsætning, ved hjælp af den omregningskurs, der er omhandlet i artikel 3a i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3152/85 [9], og som gælder den dag, hvor angivelse om overgang til fri omsætning godkendes.

4. Den pris, der er fastsat for ovennævnte 'andre varer', gælder for andre produkter end frosne hele bær 'IQF' i kvalitetsklasse I eller Ekstra (jordbær) eller kvalitetsklasse Ekstra (hindbær), der er attesteret af et polsk eller jugoslavisk kvalitetskontrolorgan, og som ved overgangen til fri omsætning i Fællesskabet ledsages af en attest, der angiver kvalitetsklassen.

Produkter, der ikke opfylder ovennævnte betingelser, overgår til fri omsætning under overholdelse af minimumsprisen for kategorien 'hele bær'.

Artikel 2

1. Minimumsprisen overholdes, når importprisen udtrykt i valutaen i den medlemsstat, hvor produkterne overgår til fri omsætning, ikke er mindre end den minimumsimportpris, der gælder den dag, hvor angivelse om overgang til fri omsætning godkendes.

...

Artikel 5

Denne forordning træder i kraft den 1. januar 1991.

Den anvendes indtil den 31. marts 1991.«

14. Den anden beskyttelsesforordning blev forlænget indtil den 31. juli 1991 ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 810/91 af 27. marts 1991 [10] og indtil den 25. september

9 EFT 1985 L 310, s. 1.

10 EFT L 82, s. 49

1991 ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 2151/91 af 22. juli 1991 [11]. Begge disse forordninger taler om, at der fortsat fandtes store mængder af de pågældende produkter i Polen og Jugoslavien.

15. Artikel 1, stk. 3, i den anden beskyttelsesforordning indeholdt udtrykkeligt bestemmelser om den kurs, der skulle anvendes som grundlag for omregningen af minimumsimportprisen til importmedlemsstatens valuta, således at prisen blev bragt i overensstemmelse med den gældende praksis for minimumsimportpriserne på de øvrige landbrugsprodukter. Den anvendte omregningskurs er den repræsentative landbrugskurs, der benyttes ved omregningen af de monetære udligningsbeløb. Den dagældende omregningskurs udgjorde pr. 1. januar 1991 2,35418 DM = 1 ECU [12]. Pr. 1. august 1991 gjaldt der samme omregningskurs [13].

16. Den virkning, som minimumsimportprisen og landbrugsomregningskurserne havde i kombination med hinanden, fremgår af følgende tabel, hvori de gennemsnits- og minimumsimportpriser, der gjaldt på forskellige tidspunkter, er anført i tyske mark:

Frosne jordbær importeret fra Polen	ECU/100 kg	DM/100 kg
Aftalt gennemsnitspris 1989/90 (til den pr. 1.8.90 gældende markedskurs)	88 ECU (kursen på det frie marked)	181,95
Minimumsimportpris indtil den 10.10.90	88 grønne ECU	206,02
Minimumsimportpris fra den 11.10.90 til den 31.12.90	88 grønne ECU	207,17
Minimumsimportpris pr. 1.1.91		
— hele frugter	92 grønne ECU	216,58
— andre varer	65 grønne ECU	153,02
Minimumsimportpris pr. 1.8.91		
— hele frugter	92 grønne ECU	216,58
— andre varer	65 grønne ECU	153,02

17. Kommissionen har oplyst, at ordningen med importminimumspriser fortsat finder anvendelse efter de aftaler, der er indgået mellem Fællesskabet og Polen [14].

11 — EFT L 200, s. 16.

12 — Jf. Kommissionens forordning (EØF) nr. 3830/90 af 28.12.1990 (EFT L 369, s. 51).

13 — Jf. Kommissionens forordning (EØF) nr. 2197/91 af 25.7.1991 (EFT L 207, s. 42).

14 — Jf. Rådets afgørelse 92/228/EØF af 25.2.1992 om Det Europæiske Økonomiske Fællesskabs indgåelse af interimsaftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab på den ene side og Republikken Polen på den anden side, om handel og handelsanliggender (EFT L 114, s. 1; jf. bilagene til aftalens bilag VIIIb og Xc); Rådet og Kommissionens afgørelse 93/743/Euratom, EKSF, EF af 13.12.1993 om indgåelse af Europa-aftalen mellem De Europæiske Fællesskaber og medlemsstaterne på den ene side og Republikken Polen på den anden side (EFT L 348, s. 1; jf. herom også her bilagene til aftalens bilag VIIIb og Xc).

De faktiske omstændigheder og de af den nationale ret forelagte spørgsmål

18. Binder indførte frosne jordbær fra Polen mellem november 1990 og september 1991. Hauptzollamt Stuttgart-West, som er sagsøgte i sagen ved Finanzgericht, foranstaltede en kontrol og fandt det på grundlag heraf godtgjort, at Binder ikke havde overholdt de foreskrevne minimumsimportpriser. Hauptzollamt var af den opfattelse, at de kontraktligt aftalte priser var lavere end de fakturerede priser (som svarede til minimumsimportpriserne), og at Binder havde inkasseret forskellen ved at foretage en underfakturering i forbindelse med indførslen af frugter, som ikke var undergivet reglerne om minimumspriser. Hauptzollamt pålagde derfor i medfør af beskyttelsesforordningerne Binder at betale udligningsafgifter på i alt 2 024 043,10 DM.

19. Binder påklagede kravet om udligningsafgifter, hvori selskabet benægtede at have anvendt lavere priser end minimumsimportpriserne. Denne sag verserer stadig. Hauptzollamt har afslået en anmodning om udsættelse af afgiftspålæggelsen.

20. Binder anlagde herefter sag ved Finanzgericht med påstand om, at gennemførelsen af afgiftspålæggelsen blev udsat, eller at pålægget blev ophævet ved, at der blev anordnet foreløbige forholdsregler i henhold til § 69, stk. 3, i Finanzgerichtsordnung. Under denne sag har Binder gjort gældende, at beskyttelsesforordningerne er ugyldige.

21. Den 6. juli 1994 anmodede Finanzgericht Domstolen om at træffe præjudiciel afgørelse vedrørende beskyttelsesforordningernes gyldighed. Finanzgericht udsatte endvidere gennemførelsen af Hauptzollamt's afgørelse, hvorved Binder har stillet sikkerhed, indtil Domstolens afgørelse foreligger.

22. De af Finanzgericht forelagte spørgsmål lyder således:

»1) Er Kommissionens forordning (EØF) nr. 2198/90 af 27. juli 1990 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af frosne jordbær og hindbær og foreløbigt konserverede jordbær og hindbær med oprindelse i Polen (EFT L 198 af 28.7.1990, s. 53) ugyldig for så vidt angår hele forordningens gyldighedsperiode indtil den 31. december 1990?

2) Er Kommissionens forordning (EØF) nr. 3797/90 af 21. december 1990 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af visse delvist forarbejdede røde frugter med oprindelse i Polen og Jugoslavien (EFT L 365 af 28.12.1990, s. 22) ugyldig for så vidt angår forordningens oprindelige gyldighedsperiode indtil den 31. marts 1991 samt for så

vidt angår forordningens forlængede gyldighedsperiode først indtil den 31. juli 1991 og derefter indtil den 25. september 1991 (jf. Kommissionens forordning (EØF) nr. 810/91 og nr. 2152/91, af henholdsvis 27.3.1991 og 22.7.1991, om ændring af forordning (EØF) nr. 3797/90 (EFT L 82 af 28.3.1991, s. 49, og L 200 af 23.7.1991, s. 16))?«

Sagens problemer

23. Binder har ikke indgivet skriftlige indlæg til Domstolen. Der er kun indkommet skriftlige indlæg fra den spanske regering og Kommissionen. Det fremgår af forelæggelseskendelsen, at Binder anfægter beskyttelsesforordningernes gyldighed af følgende tre grunde, hvoraf den tredje grund består af tre led:

a) Kommissionen var ikke berettiget til at træffe beskyttelsesforanstaltninger i henhold til grundforordningen, fordi der ikke efter de kriterier, som var fastsat i gennemførelsesforordningen, var indtrådt nogen alvorlig forstyrrelse eller risiko for alvorlig forstyrrelse af Fællesskabets marked.

b) De grunde, som beskyttelsesforordningerne var baseret på, var ikke tilstrækkeligt klart angivet, hvilket er i strid med kravet i traktatens artikel 190.

c) Beskyttelsesforordningerne strider mod fællesskabsrettens proportionalitetsprincip, idet

i) den første beskyttelsesforordning i modsætning til den anden ikke sondrede mellem de forskellige kvalitetsklasser for importerede frosne jordbær,

ii) den første beskyttelsesforordning medførte en skjult forhøjelse af minimumsimportprisen ved at binde priserne til den såkaldt »grønne ECU«

iii) beskyttelsesforordningerne havde længere gyldighed end nødvendigt, fordi værdien af de produkter, som var importeret fra Polen, oversteg minimumsprisen på et tidligere tidspunkt end datoen for udløbet af forordningens gyldighedsperiode.

24. Binder har endvidere fremlagt en sagkyndig udtalelse, som behandler de faktiske spørgsmål vedrørende situationen på

Fællesskabets marked for jordbær [15]. Udtalelsen støtter det synspunkt, at Fællesskabets marked ikke var udsat for alvorlige forstyrrelser.

Markedsforstyrrelser

25. Binder's første argument er, at Kommissionen ikke var berettiget til at træffe beskyttelsesforanstaltninger i henhold til grundforordningen, fordi Fællesskabets marked ikke efter de kriterier, som er fastsat i gennemførelsesforordningen, var ramt eller truet af alvorlige forstyrrelser. Dette er efter grundforordningens artikel 18, stk. 1, en betingelse for at kunne træffe foranstaltninger. Gennemførelsesforordningens artikel 1 angiver fire faktorer, der navnlig skal tages hensyn til ved vurderingen af, om der foreligger markedsforstyrrelser, nemlig a) omfanget af den faktiske eller den forventede indførsel eller udførsel; b) beholdningen af produkter på Fællesskabets marked; c) priserne på fællesskabsvarer og d) priserne på indførte produkter.

26. I de sagkyndiges udtalelse gennemgås disse fire kriterier ét for ét. Hvad angår kriterium a) erkendes det i udtalelsen, at indførslerne fra Polen var steget, men dette skyldtes ifølge udtalelsen en forøget efterspørgsel i Fællesskabet efter frosne jordbær af høj kvalitet, som skulle anvendes til forarbejdning (til fremstilling af særlige produkter såsom kvalitetssyltetøj og -yoghurt), hvilken efterspørgsel ikke kunne dækkes af fællesskabsproducenter, men krævede jordbær af sorten Senga Sengana. Der fandtes jordbær af denne sort i Polen, men kun meget små mængder heraf i Fællesskabet. Fællesskabets produktion af Senga Sengana-jordbær forarbejdes, mens de er friske, uden nedfrysning, og er derfor ikke beskyttet af beskyttelsesforordningerne. Hvad angår kriterium b) anføres det i udtalelsen, at den stigende indførsel fra Polen også skyldtes en udækket efterspørgsel i Fællesskabet på frosne jordbær. Det gøres herom gældende i udtalelsen, at der efter en righoldig høst i 1987-1989, hvorunder overskuddet af friske jordbær blev frosset ned og solgt til forarbejdningsindustrien i Fællesskabet, som var i fuld ekspansion, blev dyrket færre jordbær i Fællesskabet, således at forarbejdningsindustriens efterspørgsel ikke kunne dækkes af produktionen i Fællesskabet. Hvad angår kriterium c) anføres det i udtalelsen, at de priser på fællesskabsjordbær til forarbejdning, som var aftalt kontraktligt på forhånd, som helhed var stabile i perioden mellem 1989 og 1993. Hvad angår kriterium d) hedder det i udtalelsen, at gennemsnitsprisen for de frosne jordbær, som var indført fra Polen i 1990 og 1991, var højere end i 1989. Endelig erklæredes det i udtalelsen, at indførslerne af frosne jordbær til forarbejdning aldrig kunne komme til at udgøre nogen trussel om alvorlig forstyrrelser af Fællesskabets marked, da kun 7% (i 1992) af de jordbær, som var produceret i Fællesskabet, var bestemt til forarbejdning.

15 — Udtalelse fra Dr. H. C. Behr og Dr. W. Ellinger, Zentrale Markt und Preisberichtstelle fur Erzeugnisse der Land-, Forst-und Ernahrungswirtschaft GmbH, februar 1994, der er vedlagt som bilag til forelæggelseskendelsen.

27. Det væsentligste argument i de sagkyndiges udtalelse er altså åbenbart, at de frosne

jordbær, som var indført fra Polen, udelukkende var af sorten Senga Sengana, og at de skulle benyttes til en industriel forarbejdning af høj kvalitet, at Fællesskabets produktion af Senga Sengana-jordbær er ubetydelig, og at Fællesskabets forarbejdningsindustri ikke kunne anvende andre jordbærsorter, hvorfor den var helt og holdent afhængig af indførslerne af denne sort.

28. Kommissionen og den spanske regering har forsøgt at tilbagevise de argumenter, som er indeholdt i de sagkyndiges udtalelse.

29. Kommissionen fremfører navnlig, at de polske myndigheder i de fem første måneder af 1990 ikke længere var i stand til at påse overholdelsen af den gennemsnitspris, som var aftalt for indførslen af frosne jordbær. Allerede indførslerne inden for disse fem måneder, som androg 23 499 tons, oversteg den samlede indførsel for 1984, som androg 21 985 tons [16]. Samtidig med denne stigning skete der et fald i gennemsnitsprisen på polske frosne jordbær, nemlig i maj 1990 fra det aftalte niveau på 88 ECU pr. 100 kg til 64 ECU pr. 100 kg og i juni 1990 fra det aftalte niveau til 60 ECU pr. 100 kg. Endvidere skete der et fald i priserne på frosne jordbær, som blev produceret og solgt i Fællesskabet, samt et fald i gennemsnitspriserne på samtlige de fra tredjelande indførte produkter. På grund af disse forhold vedtog Kommissionen en række beskyttelsesforanstaltninger ved den første beskyttelsesforordning. Kommissionen fremhæver tillige, at de frosne jordbær, som var indført fra Polen, ikke alle var af sorten Senga Sengana. Det var situationen som helhed på markedet for frosne jordbær, der måtte tages i betragtning og ikke blot enkelte sorter, for hvilke der ikke fandtes nogen statistiske oplysninger. Kommissionen er i øvrigt af den opfattelse, at Fællesskabets forarbejdningsindustri ikke afhænger af en enkelt sort jordbær (sorten Senga Sengana, som det hævdes i de sagkyndiges udtalelse), men kun af en bestemt kvalitet af jordbær. Også andre sorter, herunder dem, der dyrkes i Fællesskabet, kan have samme kvalitet.

30. Endvidere anfører Kommissionen, at den inden for landbrugspolitikken i kraft af, at den er den kompetente myndighed på et område som det foreliggende, har et vidt skøn ved fastlæggelsen af grundlaget for sine foranstaltninger, hvorfor Domstolen kun har en begrænset prøvelsesret over for disse.

31. Jeg mener ikke, at denne opfattelse er helt korrekt. Det er naturligvis rigtigt, at Fællesskabets institutioner har et vidt skøn, når de skal vælge mellem forskellige foranstaltninger, som kan have indbyrdes modstridende mål. Domstolen kan ikke i et sådant tilfælde sætte sit eget skøn i stedet for deres. Når vedtagelsen af en omtvistet fællesskabsforanstaltning imidlertid er gjort betinget af visse faktiske konstateringer, må Domstolen omhyggeligt efterprøve disse konstateringer, selv om den under normale omstændigheder ikke vil anse en sådan foranstaltning for

16 — Jf. tallene fra Eurostat i bilag 1 til Kommissionens skriftlige indlæg.

retsstridig, medmindre de faktiske omstændigheder er åbenbart fejlvurderet.

32. Der kan være tilfælde, hvor der foreligger en kombination af disse to situationer, men de kan og bør holdes ude fra hinanden. Således fastslog Domstolen følgende i sagen Wuidart m.fl. [17]:

»Hvad angår Domstolens prøvelse af spørgsmålet om, hvorvidt dette forbud [mod forskelsbehandling] er blevet overholdt, må det imidlertid understreges, at fællesskabslovgiver ved den fælles landbrugspolitik råder over vide skønsmæssige beføjelser i overensstemmelse med det politiske ansvar, som fællesskabslovgiver er tillagt ved traktatens artikel 40 og 43 (jf. dom af 11. juli 1989, sag 265/87, Schräder, Sml. s. 2237, præmis 22). Når fællesskabslovgiver ved fastlæggelsen af en ordning må vurdere dennes fremtidige virkninger, og disse ikke kan forudses med nøjagtighed, kan det af fællesskabslovgiver udøvede skøn kun tilsidesættes, såfremt det er åbenbart fejlagtigt, når henses til de oplysninger, som fællesskabslovgiver rådede over på tidspunktet for ordningens vedtagelse.«

33. Endvidere har Domstolen udtalt følgende i en for nylig afsagt dom [18]:

»... [De kompetente myndigheder ... har et vidt skøn], når der er tale om en vurdering af en kompliceret økonomisk situation. Ved kontrollen med, hvorvidt denne beføjelse udøves retmæssigt, skal den nationale ret begrænse sig til at undersøge, om afgørelsen er åbenbart urigtig eller behæftet med magtfordrejning, eller om myndigheden åbenbart har overskredet grænserne for sit skøn.«

34. Spørgsmålet i den foreliggende sag er ikke, om Kommissionen har overskredet grænserne for sit skøn, men om dens vurdering var åbenbart urigtig. For at kunne besvare dette spørgsmål i overensstemmelse med Domstolens praksis på området, som jeg har citeret i det foregående, er det væsentligt at være opmærksom på, at Kommissionen traf de pågældende foranstaltninger ud fra sine oplysninger på daværende tidspunkt, og at den skulle foretage en vurdering dels af, om der var indtrådt en alvorlig forstyrrelse af markedet, dels af det mere hypotetiske problem om, hvorvidt Fællesskabets marked i fremtiden var truet af alvorlige forstyrrelser. På det tidspunkt, Kommissionen vedtog beskyttelsesforordningerne, rådede den ikke, og havde ingen mulighed for at råde, over de detaljerede oplysninger, som var indeholdt i de sagkyndiges udtalelse fra 1994.

17 — Dom af 21.2.1990, forenede sager C-267/88 — C-285/88, Sml. I, s. 435, præmis 14.

18 — Dom af 29.2.1996, forenede sager C-296/93 og C-307/93, Frankrig og Irland mod Kommissionen, Sml. I, s. 795, præmis 31.

35. Desuden måtte Kommissionen tage stilling til, om indførslerne af frosne polske jordbær ville skabe alvorlige forstyrrelser ikke blot på markedet for frosne jordbær, men også på markedet for jordbær i Fællesskabet som helhed, for så vidt der er konkurrence mellem disse produkter [19]. Kommissionen måtte derfor vurdere de indtrufne og eventuelle fremtidige forstyrrelser på markedet for frosne jordbær, for jordbær til forarbejdning og for jordbær i almindelighed.

36. I midten af 1990 var den situation, som Kommissionen måtte tage i betragtning, at aftalen mellem Fællesskabet og Polen var brudt sammen, og at der var sket en væsentlig stigning i indførslerne af frosne polske jordbær tillige med et fald i priserne på frosne jordbær, såvel de fællesskabsproducerede jordbær som de, der blev indført fra Polen. Binder's argument om, at Fællesskabets efterspørgsel var udækket, er ikke overbevisende og giver ingen forklaring på prisfaldet. I en situation, hvor efterspørgslen ikke dækkes, må man snarere forvente en prisforhøjelse.

37. De tal fra Eurostat, som Kommissionen har fremlagt, viser, at der i de første seks måneder af 1990 indtraf en tydelig forværring på tre af de fire punkter, Kommissionen skulle tage i betragtning. Kun produktionsmængden i Fællesskabet var stabil. Dette var forventeligt på grund af det lange tidsrum mellem plantningen og høstningen. Efter min opfattelse var Kommissionen derfor berettiget til at konkludere, at Fællesskabets marked for frosne jordbær var ramt eller truet af alvorlige forstyrrelser. Det formål, som bestod i at beskytte Fællesskabets jordbærproduktion, var principielt foreneligt med traktatens artikel 39. Kommissionen var følgelig berettiget til at træffe egnede beskyttelsesforanstaltninger. Fastsættelsen af en minimumsimportpris var som udgangspunkt et egnet middel til at opfylde dette formål, da den ville føre til en ophævelse af prisfordelen for indførte polske jordbær, hvorved årsagen til forstyrrelsen ville blive fjernet.

38. Desuden er visse af de konstateringer, som er foretaget i de sagkyndiges udtalelse, urigtige efter Domstolens oplysninger. F.eks. modsiges argumentet om, at importstigningen skyldtes en nedgang i leveringen af fællesskabsproducerede frosne jordbær, af de tal fra Eurostat, som Kommissionen har fremlagt. Disse tal viser, at handelen med frosne jordbær i Fællesskabet voksede en kende inden for det første halvår af 1990, sammenlignet med det første halvår af 1989, selv om det skete på bekostning af et prisfald (for at kunne konkurrere med de billigere indførsler). Det erkendes dog i udtalelsen, at fællesskabsproducerede friske jordbær kunne sælges til forarbejdning til en korrekt pris. Når markedet for jordbær derfor betragtes under ét, ville indførslerne af billige polske frosne jordbær kunne påvirke markedet såvel for friske som for frosne fællesskabsproducerede jordbær og kunne endog føre til et fald i dyrkningen heraf (hvilket måske kan forklare faldet i produktionen af frosne jordbær i

19 — Dom af 3.2.1981, sag 95/80, Dervieu-Delahais m.fl., Sml. s. 317, præmis 11.

Fællesskabet i 1991 på det tidspunkt, da beskyttelsesforanstaltningerne stadig var i kraft).

39. På samme måde må den omstændighed, at priserne på fællesskabsproducerede jordbær var stabile i perioden mellem 1989 og 1993, ses i sammenhæng med de beskyttelsesforanstaltninger, som Kommissionen havde truffet. Det tyder nemlig på, at disse foranstaltninger opfyldte deres formål, som var at beskytte Fællesskabets marked mod forstyrrelser.

40. Konstateringen, at gennemsnitsprisen på indførte polske jordbær i 1990 og 1991 var højere end i 1989, synes også at være forkert. Ifølge tallene fra Eurostat var gennemsnitsprisen på polske frosne jordbær i såvel 1990 som 1991 lavere end i 1989 på trods af beskyttelsesforanstaltningerne.

41. Visse af de argumenter, som er fremført i de sagkyndiges udtalelse, blev allerede gjort gældende i en skrivelse af 3. august 1990 fra Waren-Verein der Hamburger Börse eV (sammenslutning af de virksomheder, der handler med varer på børsen i Hamburg) til Forbundsministeriet for Ernæring samt Land- og Skovbrug, som anmodede den tyske regering om at intervenere med henblik på, at den første beskyttelsesordning blev ophævet. I denne skrivelse refereres ingen faktiske omstændigheder, som ikke er mere detaljeret beskrevet i de sagkyndiges udtalelse. Skrivelsen indeholder dog yderligere det argument, at Fællesskabets forarbejdningsvirksomheder allerede på et tidligere tidspunkt havde indgået kontrakter om indførsler til priser, som efterfølgende blev bragt i fare af den foreskrevne minimumsimportpris. Uanset at dette argument ikke nævnes i forelæggelseskendelsen, er der grund til at bemærke, at Domstolen allerede tidligere har taget stilling til spørgsmålet vedrørende den berettigede forventning hos forhandlere af landbrugsprodukter. I dommen i sagen Frankrig og Irland mod Kommissionen udtalte Domstolen således [20],

»at selv om princippet om beskyttelse af den berettigede forventning er et af Fællesskabets grundlæggende principper, kan de erhvervsdrivende dog ikke have nogen berettigede forventninger om opretholdelse af en bestående situation, som Fællesskabets institutioner kan ændre ved beslutninger truffet inden for rammerne af deres skøn på et område som de fælles markedsordninger, hvis formål netop kræver en konstant tilpasning efter ændringer i den økonomiske situation ... Det følger heraf, at de erhvervsdrivende ikke kan påberåbe sig en velerhvervet ret til bevarelse af en fordel, som for disse virksomheder er resultatet af indførelsen af den fælles markedsordning, og som de har haft fordel af på et givet tidspunkt ...«.

42. Jeg må derfor konkludere, at det ikke er godtgjort, at Kommissionen har foretaget et åbenbart urigtigt skøn. Der synes derimod

20 — Jf. fornævnte dom (fodnote 18), præmis 59.

virkelig at have bestået en reel trussel for forstyrrelser af Fællesskabets marked, og efter de oplysninger, som stod til rådighed på daværende tidspunkt, kan de beskyttelsesforordninger, der blev vedtaget for at imødegå disse forstyrrelser, ikke anses for urimelige foranstaltninger.

Utilstrækkelig begrundelse

43. Binder gør endvidere gældende, at beskyttelsesforordningerne er ugyldige, da de ikke angiver, af hvilke grunde de blev vedtaget, således som det kræves efter traktatens artikel 190. Ifølge Binder har Kommissionen ikke taget hensyn til situationen på jordbærmarkedet som helhed og har ikke klart angivet, om den tog hensyn til hver enkelt af de kriterier, der er nævnt i gennemførelsesforordningens artikel 1.

44. Ifølge Domstolens faste praksis skal den begrundelse, som kræves efter traktatens artikel 190, angive de betragtninger, der er blevet lagt til grund, således at de berørte har mulighed for at forsvare deres rettigheder, og således at Domstolen kan udøve sin prøvelsesret. Det kræves dog ikke, at begrundelsen angiver alle de relevante faktiske og retlige omstændigheder, og der må tages hensyn til de faktiske forhold og de tidsmæssige betingelser, hvorunder beslutningen er truffet. Desuden skal begrundelseskravet ikke blot vurderes ud fra foranstaltningens ordlyd, men også den sammenhæng, hvori den indgår, og alle de retsregler, som gælder på det pågældende område [21].

45. Hvad angår den foreliggende sag, nævnes det i betragtningerne til den første beskyttelsesforordning, at aftalen om prisniveauet ikke var blevet overholdt, og at der var sket en stigning i indførslerne af polske frosne jordbær og et prisfald herpå. Ifølge betragtningerne lå priserne for indførslen af frosne jordbær væsentligt under de priser, som fællesskabsprodukterne kunne afsættes til, og Fællesskabets marked var under disse forhold truet af alvorlige forstyrrelser, der kunne bringe målene i traktatens artikel 39 i fare. Den anden beskyttelsesforordning angiver tilsvarende grunde.

46. Efter min opfattelse indeholder begge beskyttelsesforordninger en tilstrækkelig begrundelse for beslutningen om at træffe beskyttelsesforanstaltninger. Som anført ovenfor indeholder begrundelsen en korrekt gengivelse af de forhold, der begrundede, at beslutningen blev truffet. Desuden giver begrundelsen fuldt ud de berørte mulighed for at forsvare deres rettigheder, således som denne sag viser, ligesom den giver Domstolen mulighed for at udøve sin prøvelsesret.

21 — Dom af 14.2.1991, sag C-350/88, Delacre m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 395, præmis 15 og 16.

Proportionalitet

49. Jeg skal herefter behandle de tre argumenter, som Binder har fremført særlig til støtte for sit anbringende om, at proportionalitetsprincippet er tilsidesat.

47. Beskyttelsesforordningerne skal ikke blot være i overensstemmelse med det almindelige proportionalitetsprincip, men også med det særligt strenge proportionalitetsprincip i gennemførelsesforordningens artikel 2, stk. 2. Herefter må de omhandlede foranstaltninger kun træffes »i det omfang og for den varighed, som er strengt nødvendig« [22]. Binder har gjort gældende, at de af Kommissionen trufne foranstaltninger ikke opfylder disse betingelser.

i) *Kvalitetsforskel*

50. Binder har anført, at Kommissionen i den første beskyttelsesforordning burde have differentieret minimumsimportpriserne for de forskellige kvalitetsklasser af frosne jordbær. Dette har Kommissionen nemlig gjort i den anden forordning. Ifølge de sagkyndiges udtalelse henhørte hovedparten af de indførte polske jordbær under kvalitetsklasse II, for hvilke prisen er 20-30% lavere end jordbær i kvalitetsklasse I.

48. Før jeg gennemgår de enkelte argumenter, som Binder har gjort gældende, vil jeg gerne fremhæve, at beskyttelsesforanstaltningerne efter deres virkninger på indførslerne fra Polen generelt ikke giver indtryk af, at de har været i strid med en proportionalitetsgrundsætning. De tal fra Eurostat, som Kommissionen har fremlagt, viser, at indførslerne i 1990 og 1991 af frosne jordbær fortsat steg væsentligt på trods af ordningen med minimumsimportpriser [23]. Desuden medførte denne ordning i gennemsnit ikke nogen stigning i priserne på disse indførsler sammenlignet med de i 1989 fakturerede priser.

51. Heroverfor anfører Kommissionen, at aftalen med Polen foreskrev overholdt en gennemsnitspris, hvorfor Kommissionen ikke havde krævet nogen attestation vedrørende jordbærrenes kvalitet (da indførte varer af højere kvalitet udligner indførte varer af ringere kvalitet, hvorved der dannes en gennemsnitspris), samt at der i juli 1990 ikke fandtes nogen pålidelig ordning for attestation af polske jordbærs kvalitet. I januar 1991 blev der indført en ordning med officiel attestation af kvaliteten, ligesom Kommissionen udstedte en anden beskyttelsesforordning til afløsning af den første, hvorefter der var fastsat minimumsimportpriser for to

22 — Jf. punkt 36 i mit forslag til afgørelse i forbindelse med domme af 16.10.1991, sag C-24/90, Werner Faust, Sml. I, s. 4905, og sag C-26/90, Wünsche, Sml. I, s. 4961.

23 — Indførslerne androg i 1989, 1990 og 1991 henholdsvis 21 985, 41 540 og 62 934 tons.

forskellige kvalitetsklasser. Under den mundtlige forhandling har Binder bestridt, at der ikke i juli 1990 fandtes nogen ordning for attestation af kvaliteten. Heroverfor har Kommissionen anført, at den ikke på daværende tidspunkt kunne fæste lid til nogen ordning for attestation af kvaliteten.

52. Jeg er enig i Kommissionens argumenter om, at det ikke var nødvendigt at differentiere minimumsimportpriserne for forskellige kvaliteter af frosne jordbær, hvis dette havde vist sig vanskelig at gennemføre i praksis. Efter artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 521/77 kunne Kommissionen foretage en sådan differentiering, men var ikke forpligtet hertil [24]. Kommissionen kunne således godt fastsætte en ensartet minimumsimportpris i den første beskyttelsesforordning og fastsætte denne tilstrækkeligt højt til at forhindre mere omfattende indførsler af jordbær af ringere kvalitet.

ii) *Anvendelse af den »grønne« omregningskurs*

53. Den første beskyttelsesforordning indeholdt ingen angivelse af, til hvilken kurs minimumsimportprisen skulle omregnes til importmedlemsstatens valuta for at gøre det muligt at sammenligne den med den faktiske importpris. Landbrugsomregningskurserne fandt automatisk anvendelse i kraft af forordning nr. 1676/85 [25].

54. Kommissionen fastsatte minimumsimportprisen på samme niveau som den gennemsnitspris, der tidligere var fastsat i aftalen med Polen. Denne pris udgjorde 88 ECU pr. 100 kg, hvilket svarede til 181,90 DM pr. 100 kg efter markedskursen pr. 1. august 1990. Da minimumsimportprisen imidlertid var fastsat til 88 »grønne« ECU pr. 100 kg, svarede den til 206,02 DM pr. 100 kg. Den første beskyttelsesforordning førte således til, når den blev anvendt på Tyskland, at minimumsimportprisen blev fastsat 13,3% højere end den tidligere gennemsnitspris (selv om stigningen synes at have været betydelig mindre i de andre medlemsstater), mens gennemsnitsprisen i de foregående fire år i snit kun var steget med 1,4% pr. år. Som det udtales i den første beskyttelsesforordning, var det formålet med denne, at »forhindre, at indførte produkter sælges til unormalt lave priser« [26].

55. Binder har med støtte i de sagkyndiges udtalelse gjort gældende, at det måtte forventes, at priserne på »de produkter, der blev indført til unormalt lave priser« ville være

24 — Jf. mit forslag til afgørelse, som jeg fremsatte den 14.3.1996 i sag C-295/94, Hüpeden (Sml. I, s. 2375) og sag C-296/94, Pietsch (Sml. I, s. 3409), punkt 56 (endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser).

25 — Jf. fodnote 5.

26 — Jf. tredje betragtning til den første beskyttelsesforordning.

billigere end de tidligere aftalte gennemsnitspriser, hvilket gjorde det muligt at foretage indførsler til såvel højere som lavere priser.

56. Heroverfor har Kommissionen anført, at prisstigningen var tilsigtet: Der havde ikke fundet nogen prisstigninger sted efter de tidligere aftaler med Polen siden 1988, formålet var at fremme indførsler af varer af højere kvalitet, og de tidligere priser, som faktisk blev anvendt, var højere end de gennemsnitspriser, der var aftalt med Polen.

57. At minimumsimportprisen ikke var for højt fastsat, bekræftes efter min opfattelse af den omstændighed, at indførslerne fra Polen fortsat steg fra 1990 til 1993, således som det fremgår af de tal fra Eurostat, der er vedlagt Kommissionens skriftlige indlæg. Kommissionen var på ingen måde forpligtet til at bibeholde det niveau for gennemsnitspriserne, som gjaldt efter de tidligere aftaler. Den kunne fastsætte minimumsprisen på et sådant niveau, at den var egnet til at beskytte Fællesskabets marked, og den efterfølgende udvikling i indførslerne fra Polen viser, at det valgte prisniveau var passende.

iii) *Varigheden*

58. Endelig har Binder anført, at beskyttelsesforordningerne var for længe i kraft, da værdien af de produkter, som blev indført fra Polen, allerede i fjerde kvartal af 1990 oversteg 100 ECU pr. 100 kg.

59. Kommissionen har anført, at denne prisforhøjelse blot viser, at beskyttelsesforanstaltningen havde den tilsigtede virkning. Så længe der ikke var indgået nogen aftale med Polen om importpriserne, ville der på ny være indtruffet forstyrrelser af Fællesskabets marked, såfremt de trufne foranstaltninger var blevet ophævet. Da den anden beskyttelsesforordning trådte ud af kraft, blev den afløst af en aftale med Polen om minimumsimportpriser for jordbær, som er bestemt til forarbejdning, hvilken aftale stadig er i kraft.

60. Efter min opfattelse var beskyttelsesforordningernes gyldighedsperiode ikke uforholdsmæssig lang, dels da importpriserne på frosne polske jordbær i gennemsnit ikke steg inden for forordningernes gyldighedsperiode sammenlignet med perioden, inden der blev truffet beskyttelsesforanstaltninger [27], og dels da der ikke var indgået nogen aftale med Polen.

27 Jf bilag 1 til Kommissionens indlæg.
1989 - 86,1 ECU i gennemsnit pr måned, og 86,1 ECU i vejet gennemsnit (efter mængde).
1990 - 80,0 ECU i gennemsnit pr. måned, og 76,4 ECU i vejet gennemsnit (efter mængde).
1991 - 76,5 ECU i gennemsnit pr måned, og 76,3 ECU i vejet gennemsnit (efter mængde).

Forslag til afgørelse

61. Jeg er følgelig af den opfattelse, at de af Finanzgericht forelagte spørgsmål bør besvares på følgende måde:

»1) Gennemgangen af de forelagte spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af Kommissionens forordning (EØF) nr. 2198/90 af 27. juli 1990 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af frosne jordbær og hindbær og foreløbigt konserverede jordbær og hindbær med oprindelse i Polen. Det gælder for så vidt angår hele forordningens gyldighedsperiode indtil den 31. december 1990.

2) Gennemgangen af de forelagte spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af Kommissionens forordning (EØF) nr. 3797/90 af 21. december 1990 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af visse, delvis forarbejdede røde frugter med oprindelse i Polen og Jugoslavien eller af Kommissionens forordning (EØF) nr. 810/91 af 27. marts 1991 eller Kommissionens forordning (EØF) nr. 2152/91 af 22. juli 1991, hvorved gyldigheden af forordning nr. 3797/90 blev forlænget til henholdsvis den 31. juli 1991 og den 25. september 1991.«